

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

XXXX

zastoupené: Mgr. Miroslav Krutina, advokát, se sídlem Vyšehradská

423/27, Praha 2

proti

žalovanému:

Finanční arbitr, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené pod spis. zn. FA/SR/ZP/1960/2016

takto:

I. Žalovaný je povinen rozhodnout ve věci návrhu žalobkyně vedeném pod sp. zn. FA/SR/ZP/1960/2016, do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 477 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Miroslava Krutiny, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, který dosud nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. FA/SR/ZP/1960/2016.

[2] Z obsahu správního spisu a příloh žalobce (které jsou shodné s listinami ve správním spise) soud zjistil následující pro věc podstatné skutkové okolnosti.

[3] Žalobkyně dne 23. 12. 2016 zahájila u žalovaného řízení proti České pojišťovně, a.s. (dále jen „*institute*“).

[4] Dne 21. 3. 2017 žalovaný vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků návrhu. Žalobkyně se k výzvě vyjádřila podáním ze dne 5. 4. 2017. Institute se vyjádřila a posléze doplnila podklady podáním ze dne 18. 12. 2017. Výzvou ze dne 17. 1. 2018 žalovaný vyzval žalobkyni, že se může seznámit s poklady pro vydání nálezů.

[5] Dne 12. 6. 2018 žalobkyně vyzvala žalovaného k přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.

[6] Žalovaný soudu dále předložil vyrozumění o konání ústního jednání ze dne 19. 11. 2018, včetně předvolání k ústnímu jednání, k němuž se žalobkyně vyjádřila podáním ze dne 23. 11. 2018, a protokol o ústním jednání ze dne 6. 12. 2018.

[7] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že dle § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o finančním arbitrovi*“), je žalovaný povinen rozhodnout bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí. Žalovaný má aktivně ve věci konat a aktivně obstarávat podklady pro vydání nálezů. Neuvedení lhůty pro obstarání podkladů na žalovaného klade zvýšené nároky, aby aktivně obstaral spisovou dokumentaci a činil úkony v řízení v přiměřené lhůtě, neboť v souladu s požadavkem na rychlost řízení je žalovaný ve fázi obstarávání podkladů s ohledem na chybějící lhůtu povinen činit úkony v přiměřené lhůtě (k tomuto žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, č. j. 14 A 23/2017 - 35).

[8] Žalobkyně uvedla, že podstatou řízení před žalovaným je posouzení nároku žalobkyně vztahujícího se k pojistným smlouvám a souvisejícího s dokumentací, kterou žalobkyně žalovanému předložil již s návrhem na zahájení řízení. Žalobkyně žalovaného opakovaně informovala, že další relevantní podklady nemá. Žalovaný ve svém vyjádření k výzvě k odstranění nečinnosti sice uvedl, že v řízení pokračuje a podklady analyzuje, ale neuvedl žádné konkrétní úkony nebo opatření, které učinil. Několikaměsíční nečinnost žalovaného nelze považovat za aktivní jednání směřující k rozhodnutí věci bez zbytečného odkladu. Žalovaný ve fázi obstarávání podkladů nečiní úkony v přiměřené lhůtě, aktivně nejedná a je nečinný.

[9] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně je v řízení zastoupena advokátem, který vedle ní zastupuje nebo zastupoval více než 150 dalších spotřebitelů, namítla nedostatek plné moci k zastupování. Obdobným způsobem postupují i další zástupci spotřebitelů (8 advokátů) zhruba v 900 řízeních, když se lze důvodně domnívat, že

všichni tito zástupci konají společně, protože se jejich podání a postupy neliší, někteří zástupci jsou přímo společníci nebo spolupracující advokáti v jedné advokátní kanceláři. Má podezření, že zástupce žalobkyně zneužívá bezplatnosti řízení před žalovaným, aby získal bezdůvodné obohacení z pojistné smlouvy. Zároveň někteří spotřebitelé zemřeli ještě před podáním návrhu na zahájení řízení. Navrhoval rovněž výslech žalobkyně.

[10] Žalovaný poukázal na skutečnost, že někteří spotřebitelé zastoupeni totožným právním zástupcem nemají zájem na jakémkoli plnění ze strany instituce, protože „smlouvu prodali“. Žalovaný proto nemůže vyloučit, že v dané věci nezjistí, že není k vedení sporu příslušný. Dovolávání se nečinnosti ze strany zástupce žalobkyně je nepoctivým jednáním a zjevným zneužitím práva, jelikož v řízení před žalovaným vymáhá nároky z pohledávek, které byly spotřebitelem postoupeny na podnikatele. Odpovědnost za případné prodlení žalovaného i v těch případech, kdy k postoupení pohledávky na podnikatele nedošlo, nese zástupce žalobkyně, který si musel být vědom skutečnosti, že podává k žalovanému desítky návrhů na zahájení řízení, o nichž žalovaný není oprávněný rozhodovat, přičemž tuto skutečnost žalovanému zatajil.

[11] Žalovaný konstatoval, že postupuje v řízení aktivně a přiměřeně vzhledem ke smyslu institutu mimosoudního řešení sporů, své zákonem omezené příslušnosti a podezření na šikanózní jednání zástupce žalobkyně, dále vzhledem k nástrojům a postupům, které mu umožňují procesní předpisy, předmětu sporu a jeho složitosti, počtu obdobných případů a s ohledem na to, co je pro účastníky v sázce. Investiční životní pojištění představuje jeden z nejsložitějších a spotřebiteli nejméně pochopitelných produktů na finančním trhu. Nezřídká odkazuje pojistná smlouva na dokumenty, které nebyly předloženy. Žalovaný tak musí zkoumat veškerou smluvní dokumentaci každého jednotlivého případu. Zároveň je povinen rozhodovat spory ve stejném rozsahu jako obecný soud, ale je přitom nadán pouze prostředky a postupy, které mu umožňuje zákon o finančním arbitrovi.

[12] Žalovaný uvedl, že finančnímu arbitrovi je v § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi stanovena lhůta pro vydání nálezu. Počátek běhu lhůty pro vydání nálezu váže zákon o finančním arbitrovi na shromáždění podkladů nutných pro rozhodnutí, když tento okamžik zákon nijak dále nevysvětluje. K počátku běhu lhůty se vyjádřil Nejvyšší správní soud v zatím jediném rozhodnutí ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 - 37. Žalovaný nesouhlasí s dílčími závěry v tomto rozhodnutí, ale přehodnotil svůj dosavadní výklad § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Žalovaný má za to, že korigovaný výklad odpovídá jak textu a účelu zákona o finančním arbitrovi a smyslu i cíli transponované směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů, tak principům předneseným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že lhůta podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi počne běžet dnem, kdy si žalovaný vyhodnotí úplnost spisového materiálu a tuto skutečnost projeví navenek tím, že vyhotoví a vypraví výzvu stranám sporu k seznámení se se shromážděnými podklady. Pouhé doručení „posledního“ podkladu v řízení samo o sobě nemůže založit běh lhůty pro vydání rozhodnutí, ostatně i Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný jako správní orgán rozhodující spor je ten, kdo má vyhodnotit úplnost shromážděných podkladů. Je tomu tak proto, že v okamžik doručení kteréhokoli podkladu od kteréhokoli účastníka řízení či jiné dožádané osoby nikdy není zřejmé, zda se jedná o doručení skutečně posledního podkladu

v řízení. Toto je zjistitelné vždy až *ex post* po prostudování a vyhodnocení takového podkladu. Obdržený podklad nejenže nemusí prokazovat dosavadní tvrzení a nemusí být úplný, ale žalovaný jej především musí konfrontovat s dosud zjištěnými okolnostmi. Teprve v okamžiku vyhodnocení přijatých podkladů lze tedy s jistotou říci, že poslední přijatý podklad je skutečně poslední a žalovaný má k dispozici úplný spis stížnosti, resp. shromáždil všechny podklady nutné pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Doba, po kterou žalovaný hodnotí obdržené podklady, se liší v závislosti na rozsahu a obsahu předložených podkladů. Lhůta stanovená žalovanému pro vydání rozhodnutí počíná běžet ode dne vyhotovení a expedice výzvy k seznámení se se shromážděnými podklady.

[13] Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně nemohla úspěšně vyčerpat prostředky, které stanoví správní řád k ochraně proti nečinnosti v § 80 odst. 3 poslední věty správního řádu, když žádost k přijetí opatření proti nečinnosti lze úspěšně podat až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Žádost žalobkyně k opatření proti nečinnosti vyhodnotil žalovaný jako předčasnou, a tudíž nedůvodnou. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 6 Ans 5/2013, a ze dne 18. 1. 2017, sp. zn. 8 As 88/2016.

[14] Žalobkyně k vyjádření žalovaného podala repliku, v níž setrvala na svých právních závěrech.

[15] Soud o žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení nevznesli proti takovému postupu soudu ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

[16] Vzhledem k tomuto procesnímu postupu soud vyzval žalovaného přípisem ze dne 19. 8. 2019, aby soudu sdělil, zda došlo k vydání rozhodnutí. Do dne vydání tohoto rozsudku žalovaný na tento přípis nijak nereagoval.

[17] Žalobkyně se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky tohoto řízení a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách je upraven v § 79 a násl. s. ř. s., podle kterého se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle § 81 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

[18] Městský soud odkazuje na svou předchozí judikaturu, z níž i v tomto soudním řízení vychází (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. dubna 2019, sp. zn. 14 A 128/2018) a své závěry tak opírá o toto své dřívější rozhodnutí jiného senátu zdejšího soudu.

[19] Soud se nejprve vyjádří k žalovaným namítanému nedostatku v plné moci v tomto soudním řízení. Soud nic takového z textu plné moci nezjistil – tato plná moc je udělena advokátovi ve věci uplatnění práv vůči instituci, a to ve všech řízeních. Jedná se tak o generální plnou moc na zastupování ve všech právních jednáních, kterým je i podání žaloby na ochranu proti nečinnosti ve věci, která se týká příslušné instituce, což bylo splněno. Soud tak nemá pochybnosti o tom, že by advokát nebyl zmocněn k podání žaloby, a jednal s ním jako zmocněncem.

[20] Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Podmínkou aktivní legitimace podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti musí být splněna již k okamžiku podání žaloby, což vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, jenž stanoví, že *„pouze ten, kdo před podáním žaloby (v případě řízení vedeného podle správního řádu) podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a zároveň jeho žádosti nebylo vyhověno (tj. nadřízený správní orgán vydal usnesení o nevyhovění žádosti podle § 80 odst. 6 věty druhé správního řádu, popř. ve třicetidenní lhůtě o žádosti nerozhodl), vyčerpal tento prostředek bezvýsledně. Teprve v tomto případě je jeho žaloba přípustná.“*.

[21] V případě žalovaného jde o atypický orgán vykonávající působnost v oblasti veřejné správy, který autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech osob, přičemž na řízení vedená žalovaným se subsidiárně použije správní řád (k povaze rozhodnutí arbitra viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96). Obecný prostředek ochrany před nečinností je upraven v § 80 správního řádu, přičemž žalobkyně byla nejprve povinen podat návrh na přijetí opatření proti nečinnosti. K tomu v případě žalobkyně skutečně došlo a tento byl i bezvýsledně vyčerpán, když v daném případě byla výzva žalobkyně k opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu doručena dne 10. 4. 2018 žalovanému.

[22] Rozhodným momentem pro rozhodnutí ve věci, je určení konkrétního data, od kterého počíná běžet lhůta pro vydání nálezu žalovaným. Podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje arbitr ve věci samé bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí; nelze-li ve zvlášť složitých případech, vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, lhůta se přiměřeně prodlouží, nejvýše o dalších 90 dnů.

[23] Podle čl. 8 písm. e) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU ze dne 21. 5. 2013 o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů) *„výsledek postupu alternativního řešení sporu musí být k dispozici do 90 kalendářních dnů ode dne, kdy subjekt alternativního řešení sporů obdržel úplný spis stížnosti“*. Blížší vysvětlení tohoto ustanovení je obsaženo v odstavci 40 preambule směrnice o alternativním řešení sporů, podle něž by měl finanční arbitr *„ukončit postup řešení sporů on-line či off-line bezodkladně ve lhůtě 90 kalendářních dnů ode dne, kdy obdrží úplný spis ke stížnosti, včetně veškeré příslušné dokumentace týkající se této stížnosti, a to včetně zpřístupnění výsledku“*.

postupu alternativního řešení sporů. Subjekt alternativního řešení sporů, který obdržel stížnost, by měl strany o stížnosti vyrozumět poté, co získá veškeré dokumenty nezbytné k zahájení postupu alternativního řešení sporů.“

[24] Soud je povinen vnitrostátní právní úpravu vykládat tak, aby co nejlépe odpovídala smyslu a účelu směrnice Evropské unie, již transponuje (rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 10. 2004, *Pfeiffer a další proti Deutsches Rotes Kreuz*, C-397/01 až C-403/01 a ze dne 16. 12. 1993, *Theodoro Wagner Miret*, C-334/92).

[25] Otázkou počátku běhu lhůty pro vydání nálezu se již zabýval Nejvyšší správní soud, který konstatoval, že počátek lhůty je spojen s okamžikem shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí a nijak nesouvisí s následným procesním úkonem žalovaného (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 Afs 110/2018 - 40, rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 - 37). Řízení před žalovaným Nejvyšší správní soud člení do dvou fází, kdy v první fázi dochází ke shromažďování podkladů a ve druhé fázi k jejich vyhodnocení a právnímu posouzení. V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud vyloučil, že by se počátek lhůty pro vydání rozhodnutí odvíjel od vyrozumění účastníků o tom, že žalovaný shromáždil veškeré podklady. Výklad žalovaného, podle kterého by lhůta počala běžet okamžikem, kdy si žalovaný vyhodnotí úplnost spisového materiálu a tuto skutečnost projeví navenek tím, že vyhotoví výzvu stranám sporu k seznámení se se spisem, je chybný a nemá oporu v zákoně. Stanovení počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nelze ponechat pouze v gesci žalovaného, počátek musí být spojen s přezkoumatelnou objektivní skutečností a nesmí být závislý pouze na vůli žalovaného.

[26] Na základě závěrů Nejvyššího správního soudu v uvedených rozsudcích městský soud dovodil, že v tomto případě druhá fáze řízení začala běžet nejpozději ode dne následujícího po dni doručení podkladů žalovanému od instituce a kdy se tato vyjádřila, což bylo dne 18. 12. 2017. Od tohoto data počala běžet příslušná 90 denní lhůta, která skončila dne 18. 3. 2018. K tomuto soud konstatuje v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, že uvedené dvě fáze řízení nejsou jasně a pevně ohraničené a je z povahy věci zřejmé, že se obě fáze mohou prolínat a stejně jako v první fázi může dojít k předběžnému právnímu posouzení, tak ve druhé fázi se mohou objevit nebo být navrženy další podklady pro rozhodnutí. Tato okolnost ale není důvodem, proč zpochybňovat či jinak oddalovat počátek běhu lhůty. V okamžiku, kdy obě strany předložily veškeré podklady, které měly k dispozici, a žalovaný nevyzval strany, aby předložily další konkrétní podklady, je nepochybné, že druhá fáze řízení započala. V případě, že by se objevily v průběhu druhé fáze další podklady, které by s ohledem na svou povahu žalovanému bránily rozhodnout ve lhůtě 90 dnů, má žalovaný možnost lhůtu prodloužit o dalších 90 dnů.

[27] Výzvu k opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu podala žalobkyně dne 12. 6. 2018, tzn. po uplynutí lhůty pro vydání nálezu, která žalovanému již skončila. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpala prostředky, které jí správní řád stanovil k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Žalobkyně tudíž splnila podmínky pro podání žaloby a nebylo namístě žalobu odmítnout pro předčasnost, jak navrhoval žalovaný. Žaloba na ochranu proti nečinnosti pak byla k městskému soudu podána dne 31. 8. 2018, ani samotná žaloba tak nebyla

podána předčasně, jelikož žalobkyně ji podala v okamžiku, kdy žalovanému již uplynula lhůta k vydání nálezu. Z výše uvedených důvodů a s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku sp. zn. 9 As 36/2018, dospěl městský soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

[28] Městský soud v Praze dále uvádí k vyjádření žalované týkající se nařízení ústního jednání, že toto nařízení ústního jednání se uskutečnilo až po podání žaloby k soudu, a že podle názoru soudu tak žaloba byla podána důvodně. Toto nařízení ústního jednání pak podle názoru soudu nic nemění na tom, že mělo být v příslušných lhůtách ve věci rozhodnuto nějakým způsobem (jak soud uvádí v dalším odstavci tohoto rozsudku), a že nečinnost žalovaného stále přetrvává.

[29] Městský soud v Praze dále uvádí, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2019, čj. 5 Afs 352/2018 – 35, kterým byl zrušen rozsudek zdejšího soudu, tento právní názor vzal v úvahu a dospěl k závěru, že jej nelze v této věci aplikovat, neboť v nečinnostních žalobách soud posuzuje meritorně, zda žalovaný správní orgán, který je určen tvrzením žalobce v žalobě (usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. Na 249/2003-9, publ. pod č. 19/2003 Sb. NSS), má povinnost vydat rozhodnutí ve věci nebo osvědčení, aniž by mohl žalovaného zavazovat k vydání určitého správního rozhodnutí. Zákon o finančním arbitrovi např. ukládá arbitrovi, aby usnesením řízení zastavil, jestliže následně zjistil, že návrh je nepřipustný, tj. mj. i v situaci, kdy spor nenáleží do působnosti arbitra, kdy fakticky nejde o řešení sporu pro spotřebitele (jak namítá žalovaný ve vyjádření k žalobě). Nic to však nemění na závěru, že finanční arbitr je rozhodnutí povinen vydat a to ve lhůtách, které mu určuje zákon o finančním arbitrovi buď ve věci samé, nebo správní řád, pokud se nebude rozhodovat věcně, kde jsou lhůty ještě kratší. Tyto lhůty v této souzené věci byly několikrát překročeny. Podle názoru soudu nelze na procesní situaci, kdy finančnímu arbitrovi dojdou návrhy na zahájení řízení, k jejichž věcnému posouzení a rozhodnutí nemá podle svého názoru finanční arbitr pravomoc rozhodnout, řešit tím způsobem, že finanční arbitr bude naprosto nečinný a tuto jeho nečinnost by následně měl správní soud nějak zohledňovat při svém velmi omezeném rozhodování o nečinnostní žalobě. Soud ve svém výroku nestanoví žalovanému povinnost vydat nějaké konkrétní rozhodnutí, tím by překročil svou pravomoc v řízení o ochraně proti nečinnosti žalovaného, ale stanoví povinnost vydat (nějaké) rozhodnutí, které v tomto případě vydáno nebylo, a žalobkyně tak nemá žádnou procesní možnost, jak se takovému právnímu názoru meritorně bránit (žalovaný nic takového soudu k výzvě před vydáním rozsudku neprokázal). Proto nečinnostní žaloba podle názoru soudu je důvodná, a soud svým rozhodnutím žalovanému povinnost vydat rozhodnutí stanovil, aniž by určoval, o jaké rozhodnutí se má jednat a jak o něm má být rozhodnuto. Postup jiný (kdy by soud v tomto řízení přímo hodnotil podmínky řízení u finančního arbitra či hodnotil případně zneužití práva, jak tvrdí žalovaný) by ve svém důsledku znamenal, že rozhodnutí místo finančního arbitra o nepřipustnosti návrhu či zneužití práva vydává soud v řízení o ochraně proti nečinnosti, a proti takovému závěru by teprve mohl brojit účastník řízení až v řízení o podané kasační stížnosti proti takovému rozsudku.

[30] Městský soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto uložil žalovanému povinnost rozhodnout ve výroku uvedené věci, k čemuž mu stanovil lhůtu 60 dnů. Takto stanovená lhůta umožní žalovanému, aby opatřil

další důkazy, pokládá-li to pro rozhodnutí věci za nezbytné, a ve věci následně rozhodl. Současně poskytnutá lhůty nepřekračuje mezní lhůtu stanovenou v § 81 odst. 2 s. ř. s.

[31] Při úvaze o konkrétní výši náhrady těchto nákladů soud přihlédl k ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou-li pro to dány důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů řízení účastníkům nebo státu zcela nebo z části nepřiznává. Z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že přiznat lze náklady řízení účelně vynaložené. Tomuto závěru koresponduje ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s., které umožňuje zohlednit konkrétní okolnosti konkrétního případu, aniž by byl soud nucen mechanicky vycházet z jednotlivých úkonů, učiněných účastníkem řízení.

[32] Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě soud ve vztahu ke jmenovanému advokátovi ověřil, že podal u zdejšího soudu obdobné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného opakovaně, ve kterých navrhl soudu, aby uložil žalovanému povinnost učinit shodný procesní úkon, jako v nyní projednávané věci. Obsah žaloby je tak v podstatných částech shodný s obsahem jiných žalob na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby za daného stavu, které je velmi jednoduchým procesním úkonem, podle názoru soudu nevyžadují výraznou odbornost.

[33] Soud má proto za to, že všechny skutečnosti týkající se zastupování žalobkyně v soudním řízení, je třeba v jejich souhrnu v daném případě považovat za důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s., které opravňují soud rozhodnout o tom, že účastníkovi řízení se náhrada nákladů řízení zčásti nepřiznává. Soud proto rozhodl tak, že žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení pouze zčásti, a to ve výši 50 % částky mimosmluvní odměny, která by jí jinak náležela. Žalobkyně by měla právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby), celkem 3 100 Kč; a třikrát režijní paušál po 300 Kč. Soud nepřiznal za úkon podání repliky k vyjádření žalovaného, neboť tato replika nebyla ve věci nutná a opakuje již jednou projevený postoj žalobkyně. Částka je dále zvýšena o 777 Kč odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty, již je zástupce žalobkyně jako plátce DPH povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést. Konečně pak mezi náklady náleží též zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobkyně činí částku (2000 + 3 100 + 600 + 777) 6 477 Kč, již je žalovaný povinen uhradit do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. listopadu 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

